

דף ח.

עין משפט א. ב.

הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ג ה"ד

כָּל רְאִיָּה שֶׁהִיא סוֹתֶרֶת - אֵינָה מְבִיאָה לְיַדֵי קָרְבָּן. כִּי־צַד.
 רָאָה שְׁתֵּי רְאִיּוֹת וְהִפְסִיק יוֹם אוֹ יוֹמִים וְהָרִי הוּא מוֹנֶה
 שְׁבָעָה יָמִים נְקִיִּים וּבְתוֹךְ הַשְּׁבָעָה רָאָה רְאִיָּה שֶׁל זוֹב
 אֵינָה מְצַטְרֶפֶת לְשִׁתִּים אֲלָא סוֹתֶרֶת וּמִתְחִיל לְמִנּוֹת כְּמוֹ
 שֶׁבְּאַרְנוֹ. אֲפֹלוּ רָאָה בְּתוֹךְ יָמֵי הַסְּפִירָה שְׁלֹשׁ רְאִיּוֹת זוֹ
 אַחַר זוֹ. אֲפֹלוּ רָאָה אוֹתָם בְּיוֹם אֶחָד. אֲפֹלוּ רָאָה שְׁלֹשׁ
 רְאִיּוֹת בְּסוֹף יוֹם שְׁבִיעֵי שֶׁל שְׁבָעָה יָמִים נְקִיִּים. אֵינוֹ
 מְבִיא קָרְבָּן שְׂרָאִיּוֹת אֵלּוּ לְסִתְיָרָה הֵן. רָאָה שְׁלֹשׁ רְאִיּוֹת
 בְּלֵיל שְׁמִינֵי מְבִיא קָרְבָּן שְׂאִין רְאִיּוֹת אֵלּוּ סוֹתְרִין. בְּמָה
 דְּבָרִים אֲמוּרִים בְּזָב בְּעַל שְׁתֵּי רְאִיּוֹת. אֲבָל בְּזָב בְּעַל
 שְׁלֹשׁ רְאִיּוֹת בְּלֵיל שְׁמִינֵי שְׁלֹאֲחַר שְׁבָעַת יָמִים נְקִיִּים
 אֵינוֹ מְבִיא קָרְבָּן שְׁנֵי עַל שְׁלֹשׁ רְאִיּוֹת אֵלּוּ אֲלָא קָרְבָּן
 אֶחָד עַל הַשְּׁלֹשׁ הָרָאוֹנוֹת. שְׂאֵף עַל פִּי שְׂאִין שְׁלֹשׁ
 אַחֲרוֹנוֹת סוֹתְרוֹת הָרִי לֹא יֵצֵא לְזִמְן שְׂרָאוֹי לְקָרְבָּן
 וְהַלֵּילָה מְחֹסֵר זִמְן הוּא לְכָל. חוּץ מִיּוֹלָדֶת שֶׁהַפִּילָה

כ. כסף משנה כל ראייה שהיא סותרת וכו' כמו שביארנו. הוא מ"ש בפ"ב ואם הפסיק הזב בין ראייה לראייה יום גמור אינן מצטרפות. ומ"ש אפי' ראה בתוך ימי הספירה ג' ראיות זו אחר זו וכו' שראיות אלו לסתירה הן. בספ"ק דכריתות (דף ח'). ומ"ש ראה ג' ראיות בליל שמיני וכו'. גם זה משמע שם. ומ"ש במה דברים אמורים בזב בעל שתי ראיות עד ואינו מביא קרבן על הזיבה זו האחרונה. הכל שם. ומכל מקום יש לתמוה דאמרינן התם ומי אמר ר' יוחנן לילה מחוסר זמן והאמר חזקיה וכו' כי קאמר ר"י שתים בלילה ואחת ביום אינו מביא לדברי האומר מחוסר זמן דמשמע דר"י סבר דלילה לאו מחוסר זמן. וי"ל דפסק רבינו כחזקיה דאמר לילה מחוסר זמן ועוד דאמרינן התם הני תנאי סברי לילה מחוסר זמן:

בְּלֵיל שְׁמוֹנִים וְאַחַד שֶׁהִיא מְבִיָּאָה קֶרֶבֶן שְׁנֵי כְּמוֹ
שֶׁבְּאַרְנוּ. וְדָבָר זֶה מִפִּי הַקְּבֵלָה:

הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ג ה"ה

עין משפט ג

רָאָה רְאִיָּה אַחַת בְּלֵיל שְׁמִינֵי וְשָׁתִי רְאִיּוֹת בְּיוֹם שְׁמִינֵי
הָרִי אֵלוֹ מְצַטְרֵפִין וּמְבִיָּא קֶרֶבֶן שְׁנֵי עַל זֵיבוֹת
הָאַחֲרוֹנוֹת. שֶׁהָרִי רְאִיָּה רְאִישׁוֹנָה שֶׁל כָּל זָב כְּשֶׁכָּבַת זָרַע
הִיא חֲשׂוּבָה וְאִם רָאָה אַחֲרֶיהָ שְׁתֵּים מְצַטְרֵפֶת עִמָּהֶם
לְקֶרֶבֶן. אֲבָל אִם רָאָה שְׁתֵּים בְּלֵיל שְׁמִינֵי וְאַחַת בְּיוֹם
שְׁמִינֵי אֵין מְצַטְרֵפֶת וְאֵינוֹ מְבִיָּא קֶרֶבֶן עַל הַזֵּיבָה זֶה
הָאַחֲרוֹנָה:

הרמב"ם הל' נזירות פ"ו ה"ו

עין משפט ד

נְזִיר שֶׁנִּטְמָא טְמֵאוֹת הַרְבֵּה לִּבְיָן שֶׁהִתְרוּ בּוֹ עַל כָּל אַחַת
וְאַחַת וּבֵין שְׁלֹא הִתְרוּ בּוֹ עַל כָּל אַחַת וְאַחַת אֵינוֹ מְבִיָּא

ל. כסף משנה נזיר שנטמא טומאות הרבה וכו'. משנה בפ"ב דכריתות (דף ט') חמשה
מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה וחד מינייהו נזיר שנטמא טומאות הרבה. ומ"ש
בד"א שנטמא פעם שניה קודם שיביא קרבנות טומאה הראשונה וכו'. בפרק ג' (דף י"ח): נטמא
בשביעי וחזר ונטמא בשביעי אינו מביא אלא קרבן אחד נטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני
מביא קרבן על כל אחד ואחד מתחיל ומונה מיד דברי ר"א וחכ"א קרבן אחד על הכל עד
שיביא חטאתו הביא חטאתו ונטמא (והביא חטאתו ונטמא) מביא קרבן על כל אחד ואחד
הביא חטאתו ולא הביא אשמו מונה ר' ישמעאל בנו של ר"י בן ברוקא אומר כשם שחטאתו
עיכבתו כן אשמו עיכבו בשלמא לר"א אמר קרא וקידש את ראשו ביום ההוא אע"פ שלא
הביא קרבנותיו ורבנן הוא אע"פ שלא הביא אשמו אלא ר' ישמעאל ההוא למה לי אמר
לך ההוא אע"פ שלא הביא עולתו ורבנן עולה לא בעי מיעוטא דורון בעלמא הוא ופסק
כחכמים: ודע דגרסינן בההוא פירקא (דף י"ח) מאן תנא הא דת"ר אין בין טמא שנזר לנזיר
טהור שנטמא אלא שטמא שנזר שביעי שלו עולה לו מן המנין ונזיר טהור שנטמא אין
שביעי שלו עולה לו מן המנין אמר רב חסדא רבי היא דאמר רבי אין נזירות טהרה חלה
אלא עד שמיני דאיתימא רבי יוסי ברבי יהודה היא האמר נזירות דטהרה משביעי הוא
דחיללא מאי רבי ומאי רבי יוסי ברבי יהודה דתניא וקידש את ראשו ביום ההוא ביום הבאת

קרבנותיו דברי רבי יוסי ברבי יהודה אומר ביום תגלחתו. והא דתנן נזיר שנטמא טומאות הרבה אינו מביא אלא קרבן אחד מאן תנא (אמר רב חסדא) ר"י בר' יהודה היא דאמר נזירות טהרה משביעי חיילא ומשכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי ומני ר"י ברבי יהודה כיון דלא יצא בשעה הראויה להביא בה קרבן אינו חייב אלא קרבן אחד דאי תימא רבי היא וכו' הרי יצאתה שעה שראויה להביא (בה) קרבן. ופירש רש"י שטמא שנזר בשביעי שלו שטובל בו עולה לו מן המנין דהואיל ואינו בר קרבן מתחיל למנות מבו ביום. ונזיר טהור שנטמא אין ז' שלו עולה לו מן המנין דאין לו טהרה עד יום שמיני שמביא קרבנותיו דתניא וקדש את ראשו שיתחיל למנות לענין נזירות ביום הבאת קרבנותיו שהוא שמיני כדכתיב יביא שתי תורים. ביום תגלחתו שהוא שביעי כדכתיב וגלח את ראשו ביום השביעי יגלחנו. והא דתנן נזיר שנטמא וכו' מאן תנא חשיב להו טומאות הרבה ואפ"ה לא מיייתי עליהו אלא קרבן אחד. אמר רב חסדא ר"י ברבי יהודה היא דאמר נזירות טהרה משביעי שהוא יום תגלחתו חיילא עילויה ומשכחת לה דתהוי טומאות הרבה כגון שנטמא ומנה ששה כדי להזות עליו בשלישי ובשביעי וחזר ונטמא ביום שביעי דטומאה אחריתי איקרי הואיל וטבל בו ביום אבל בקרבן אינו חייב אלא אחד שכל זמן שלא יצתה שעה שראויה להביא קרבן שעדיין לא הגיע ליום שמיני אינו חייב אלא קרבן אחד אבל אם נטמא וחזר ונטמא בששי אינו קורא לו טומאות הרבה לפי שעדיין לא חל עליו טהרה כלל ודמי ליה טומאה אריכתא דאי אליבא דרבי לא משכחת לה דמיקרי טומאות הרבה ולא ליחייב אלא קרבן אחד דאי אמרת משכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי אינו חייב אלא קרבן אחד לסוף ימי טהרתו כיון דנזירות דטהרה לא חיילא עליה עד יום שמיני כולה חדא טומאה אריכתא היא וליכא בה טומאות הרבה ואי אמרת כגון דנטמא בשמיני והויין להו טומאות הרבה הא נמי לא מתרצתה דלא יביא אלא קרבן אחד דאי אליבא דרבי כיון דמיטמא יום ח' שיצתה שעה שראויה להביא בה קרבן נתחייב על כל אחד הילכך לא מיתוקמא כרבי אלא כר' יוסי בר' יהודה ש"מ עכ"ל. וה"נ אמרי בגמ' פ"ב דכריתות: והשתא חכמים דאמרי דאף בנטמא בח' וחזר ונטמא בשמיני מביא קרבן אחד על הכל עד שיביא חטאתו סברי דלא חיילא נזירות טהרה עליה עד שיביא חטאתו ורבי ור"י בר' יהודה סברי שאע"פ שלא הביא חטאתו חיילא עליה נזירות טהרה אלא דלרבי חיילא עליה מיום ח' ולר"י ברבי יהודה מיום שביעי וההיא דנזיר טהור שנטמא אין שביעי עולה לו מן המנין אתיא כרבי וההיא דנזיר שנטמא טומאות הרבה אתיא כר' יוסי בר' יהודה: ורבינו לעיל בפ"ז כתב אבל נזיר טהור שנטמא אינו מתחיל למנות אלא מיום ח' והלאה והיינו כרבי וכאן פסק דנזיר שנטמא טומאות הרבה אינו מביא אלא קרבן אחד והיינו כר' יוסי בר' יהודה ואח"כ פסק שנתאחר כמה ימים אחר טהרתו קודם הבאת חטאתו ונטמא באותם הימים אינו מביא אלא קרבן אחד והיינו כחכמים וקשה שנמצא שהוא ז"ל כמזכי שטרא לבי תלתא. ולתרץ זה נאמר דאיכא למידק אמאי אוקי רב חסדא ההיא דנזיר שנטמא טומאות הרבה כר"י בר' יהודה דמשמע דלא אתיא אלא כוותיה הא כחכמים אתיא שפיר טפי וכן אמאי אוקי דנזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין כרבי הא כחכמים אתיא שפיר טפי. וי"ל דאד"נ דהני תרתי מתנייתא מיתוקמי שפיר אליבא דחכמים ומאחר שרבינו פסק כחכמים שפיר פסק בהני תרתי מתנייתא ולא אתא רב חסדא למימר אלא דהני תרתי מתנייתא לא מציינו לאוקומינהו כרבי וכו' בר' יהודה אלא חדא מציינו לאוקמה כרבי ולא כר' יוסי בר' יהודה וחדא מציינו לאוקומה כר"י בר' יהודה ולא כרבי ואע"ג דבפ"ב דכריתות (דף ט') אההיא דנזיר שנטמא טומאות הרבה אמר רב חסדא מאן תנא ר"י בר"י היא לאו למימרא דלא מציינו לאוקומה אלא כר' יוסי בר"י דהא ודאי כחכמים מיתוקמא שפיר טפי אלא לגבי רבי ור' יוסי בר' יהודה כמאן תנא מינייהו מציינן לאוקומה וקאמר דכר' יוסי בר"י מצי מיתוקמא ולא כרבי:

עַל טְמֵאוֹתָיו אֲלֵא קִרְבָּן אֶחָד. בַּמָּה דְבָרִים אָמוּרִים
שֶׁנִּטְמָא פַּעַם שְׁנֵי הַ קִּדְּם שִׁיבִיא קִרְבָּנוֹת טְמֵאָה
הָרֵאשׁוֹנָה וְאַף עַל פִּי שֶׁנִּתְאַחַר כַּמָּה יָמִים אַחַר טְהֵרְתּוֹ
קִדְּם הִבָּאת חֲטָאתוֹ וְנִטְמָא בְּאוֹתָן הַיָּמִים אֵינוֹ מֵבִיא
אֲלֵא קִרְבָּן אֶחָד. אֲבָל אִם נִטְמָא וְטָהַר וְהֵבִיא חֲטָאתוֹ
וְנִטְמָא פַּעַם שְׁנֵי אַחַר שֶׁהֵבִיא חֲטָאתוֹ אַף עַל פִּי שֶׁעֲדִין
לֹא הֵבִיא אֲשָׁמוֹ וְעוֹלָתוֹ חֵיב בְּקִרְבָּנוֹת אַחֲרוֹת:

עין משפט ה.ו. הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"א ה"י

הָאִשָּׁה שִׁישׁ עָלֶיהָ סֶפֶק חֲמֵשׁ לִידוֹת אוֹ סֶפֶק חֲמֵשׁ
זִיבוֹת ^מ. מֵבִיאָה קִרְבָּן אֶחָד וְאוֹכֶלֶת בְּזִבְחִים וְאֵין הַשָּׂאָר

מ. כסף משנה האשה שיש עליה ספק חמש לידות וכו' עד והשאר עליה חובה. משנה בפ"ק
דכריתות (דף ח'). ומ"ש וכן הדין בזב. כתב הראב"ד היו עליה ה' לידות ודאות וכו'
א"א הא דלא כהלכתא וכו'. ואני איני יודע אנה שנויה משנה אחרונה שהרי שנינו בסוף
פ"ק דכריתות האשה שיש עליה ה' זיבות מביאה קרבן אחד ואוכלת בזבחים ואין השאר
עליה חובה ה' לידות ודאות וה' זיבות ודאות מביאה קרבן אחד ואוכלת בזבחים והשאר
עליה חובה מעשה שעמדו קינים בירושלים בדינרי זהב אמר רשב"ג המעון הזה לא אלן
הלילה עד שיעמדו בדינרין בסוף נכנס לב"ד ולימד האשה שיש עליה ה' לידות ודאות ה'
זיבות ודאות מביאה קרבן אחד ואוכלת בזבחים ואין השאר עליה חובה ועמדו קינים בו
ביום ברבעתים. ופירש"י נכנס לב"ד ולימד אע"פ שהיקל על ד"ת עת לעשות לה' הוא
שאלמלא לא ימצאו יחדלו מלהביא אפילו אחד ויאכלו קדשים בטומאת הגוף עכ"ל. והרי
אין כאן משנה אחרונה שאף רשב"ג סובר שהשאר עליה חובה ומה שאמר ואין השאר
עליה חובה הוראת שעה היתה כדי שלא יחדלו מלהביא כלל. ואולי הראב"ד היה מפרש
שרשב"ג לא להוראת שעה בלבד אמרה אלא לדורות קבעה כדי שאם לעת"ל יתייקרו לא
יבואו להמנע מלהביא כלל ולזה קורא משנה אחרונה ויש רשות ביד ב"ד לעקור דבר מה"ת
בשב ואל תעשה כדאמרינן בפ' האשה רבה (דף צ'). ומ"ש ואולי יש הפרש בין משהה
קרבתיה מזידה למשהה אנוסה כלומר שאע"פ שרשב"ג תיקן לדורות לא תיקן אלא
למשהה אנוסה לא למשהה מזידה. ואין לומר שהראב"ד מפרש דרשב"ג פליג את"ק וסבר
דמדינא אף ביש עליה חמש לידות ודאות מביאה קרבן אחד ואוכלת בזבחים ואין השאר
עליה חובה והכי דייק לישנא דנכנס לב"ד ולימד דמשמע שלימד להם דין חדש הפך ת"ק
והודו לו ב"ד מאחר שהניחוהו לעשות מעשה ולפ"ז א"ש לישנא דמשנה אחרונה. דא"כ
הדינן שיבואו בסמוך והם שנויים בברייתא [כולהו דלא כהלכתא] ומיהו אפשר דסבר
הראב"ד דהנהו ברייתות אליבא דמשנה ראשונה. ומ"מ איני יודע לפי דרכו מה תיקן למה

עֲלִיָּה חוּבָה. הָיוּ עֲלִיָּה חֲמֵשׁ לִידוֹת וַדָּאוֹת וְחֲמֵשׁ זְבוֹת
 וַדָּאוֹת מְבִיאָה קָרְבָּן אֶחָד וְאוֹכֵלֶת בְּזִבְחִים וְהַשָּׂאָר עֲלִיָּה
 חוּבָה. וְכֵן הַדִּין בְּזָב. הָיוּ עֲלִיָּה חֲמֵשׁ לִידוֹת וַדָּאוֹת
 וְחֲמֵשׁ לִידוֹת סֶפֶק אוֹ חֲמֵשׁ לִידוֹת וַדָּאוֹת וְחֲמֵשׁ זִיבוֹת
 סֶפֶק. מְבִיאָה שְׁנֵי קָרְבָּנוֹת אֶחָד עַל הַוָּדָאִי וְנֶאֱכָל וְהַשָּׂאָר
 הַוָּדָאוֹת עֲלִיָּה חוּבָה וְאֶחָד עַל הַסֶּפֶק וְאֵינוֹ נֶאֱכָל וְאֵין
 הַשָּׂאָר עֲלִיָּה חוּבָה וְאוֹכֵלֶת בְּזִבְחִים :

דף ח :

עין משפט א

הרמב"ם הל' שגגות פ"ח ה"ו

כָּל דְּבַר שְׁחִיבִין עַל וַדָּאוֹ חֲטָאת קְבוּעָה : אַחַת חִיבִין עַל
 לֹא הוֹדַע שְׁלוֹ אֲשֶׁם תְּלוּי אֶחָד. וְכָל דְּבַר שְׁחִיבִין עַל
 וַדָּאוֹ חֲטָאוֹת הַרְבֵּה חִיבִין עַל לֹא הוֹדַע שְׁלוֹ אֲשָׁמוֹת
 תְּלוּיִין הַרְבֵּה כְּמִנְיֵן הַחֲטָאוֹת. כִּיצַד. כְּשֵׁם שָׂאֵם אֶכֶל
 חֶלֶב וְדָם וְנוֹתָר וּפְגוּל בְּהֶעֱלִם אַחַת חִיבֵי אַרְבַּע חֲטָאוֹת.
 כִּךְ אִם נִסְתַּפֵּק לוֹ אִם אֶכֶלְךָ אוֹ לֹא אֶכֶל אֶלֶּא חֲתִיכוֹת
 שֶׁל הַתָּר שֶׁהָיוּ עִמָּהֶם מְבִיא אַרְבַּעַת אֲשָׁמוֹת תְּלוּיִין. וְכֵן
 אִם נִסְתַּפֵּק לוֹ אִם הָאִשָּׁה שָׂבָא עֲלֶיהָ אִשְׁתּוֹ. אוֹ פְּלוּגִית

שלא כתב רבינו ההיא דמשנה אחרונה שאין השאר עליה חובה. ומ"ש וכן הדין בוב : היו
 עליה ה' לידות ודאות וה' לידות ספק וכו'. ברייתא שם :

ג. כסף משנה כל דבר שחייבים על ודאו חטאת קבועה וכו' כיצד כשם שאם אכל חלב ודם
 וכו'. משנה שם (דף י"ז) :

הַעֲרוּהָ שְׁהִיְתָה עִמָּה שְׁחִיב עָלֶיהָ שְׁמוֹנֶה חֲטָאוֹת. הָרִי
זֶה מֵבִיא שְׁמוֹנֶה אֲשָׁמוֹת תְּלוּוִיִּין :

עין משפט ב

הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"א ה"א

אַרְבַּעַה הֵן הַנִּקְרָאִין מְחֻסְרֵי כִפָּרָה ^ס. הַזֵּבֶה. וְהַיּוֹלֵדֶת.
וְהַזֵּב. וְהַמְצַרֵּעַ. וְלָמָּה נִקְרָאוּ מְחֻסְרֵי כִפָּרָה שְׁכָל אֶחָד
מֵהֶן אֵף עַל פִּי שְׁטָהָר מְטַמְּאָתוֹ וְטָבַל וְהַעֲרִיב שְׁמֵשׁוּ
עֲדִין הוּא חֹסֵר וְלֹא גִמְרָה טְהוֹרָתוֹ כְּדִי לֶאֱכַל בְּקֻדְשִׁים
עַד שְׁיָבִיא קָרְבָּנוֹ. וְקָדָם שְׁיָבִיא כִפָּרָתוֹ אֲסוּר הוּא לֶאֱכַל
בְּקֻדְשִׁים כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ בְּפִסּוּלֵי הַמְּקֻדְשִׁין :

עין משפט ג

הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ב ה"ב

הַרוּאָה רְאִיּוֹת הַזֵּוֹב ^ע הַגּוֹרְמוֹת לוֹ לְהִיּוֹת זֵב מִחֲמַת חֲלִי
אוֹ אֲנֶס וְכִיּוֹצֵא בָּהֶן אֵינוֹ זֵב שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא טו-ב) זֵב
מִבְּשָׂרוֹ מִחֲמַת בְּשָׂרוֹ הוּא שְׁיֵהִיָּה טָמֵא לֹא מִחֲמַת דָּבָר
אַחֵר. מִכָּאֵן אָמְרוּ בְּשִׁבְעָה דְרָכִים בּוֹדְקִין אֶת הַזֵּב.
בְּמֵאֲכָל. וּבְמִשְׁתֵּה. בְּמִשָּׂא. וּבְקִפִּיצָה. בְּחֲלִי. וּבְמִרְאָה.
וּבְהִרְהוּר. כִּיֻּצַּד. אֲכָל אֲכִילָה גִסָּה אוֹ שְׁתֵּה הִרְבֵּה. אוֹ
שְׁאָכַל אוֹ שְׁתֵּה אֲכָלִין אוֹ מִשְׁקִין הַמְּבִיאִין לְיַדֵּי שְׁכַבַּת
זָרַע. אוֹ שֶׁנֶּשָּׂא מִשׁוּי כְּבֵד. אוֹ שֶׁקֶפֶץ מִמָּקוֹם לְמָקוֹם
וּבְכָלֵל דָּבָר זֶה אִם הִכָּה עַל גִּבּוֹ. אוֹ שְׁהִיָּה חוֹלָה. אוֹ

^ס. כסף משנה ארבעה הם הנקראים מחוסרי כפרה וכו'. משנה רפ"ב דכריתות (דף ח':):

^ע. כסף משנה הרואה ראיות הזוב וכו'. רפ"ב דכריתות (דף ח':): מכאן אמרו בשבעה דרכים
בודקים את הזב וכו'. משנה בסוף נזיר (דף ס"ה): ובפ"ב דזבים ובקדושין (דף ב':):

שָׂרָאָה אִשָּׁה וְהִתְאַוָּה שְׂכִיבְתָהּ. או שְׁהֲרֶהּ בְּעֶסְקִי
בְּעִילָהּ אַף עַל פִּי שְׁלֹא הֲרֶהּ בְּבְעִילַת אִשָּׁה שֶׁהוּא
מִכִּירָהּ. אִם קָדַם אֶחָד מִכָּל אֱלוֹ וְרָאָה רְאִיָּה שֶׁל זֹב
תּוֹלִין בּוֹ וְאֵינוֹ מְטֵמָא :

עין משפט ד.ה. הרמב"ם הל' איסורי ביאה פ"ב ח"ז

אִשָּׁה שְׂרָאָתָה דָּם בְּיָמֵי זִיבָתָהּ יוֹם אֶחָד בְּלֶבֶד או שְׁנֵי
יָמִים זֶה אַחַר זֶה נִקְרְאת זָבָה קְטַנָּה וְנִקְרְאת שׁוֹמֶרֶת יוֹם
כְּנֻגָד יוֹם. וְאִם רָאָתָה שְׁלֹשָׁה יָמִים זֶה אַחַר זֶה הֲרֵי זֹ
זָבָה גְמוּרָה וְהִיא הַנִּקְרְאת זָבָה גְדוֹלָה וְנִקְרְאת זָבָה סֹתָם
שְׁנַאָמֶר (ויקרא טו-כה) 'וְאִשָּׁה כִּי יִזּוּב זֹב דָּמָה יָמִים
רַבִּים' מְעוֹט יָמִים שְׁנַיִם רַבִּים שְׁלֹשָׁה :

הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ב ח"ז

אֶחָד הָרוּאָה שְׁתֵּי רְאִיּוֹת או שְׁלֹשׁ בְּשַׁעָה אַחַת זֹ או אַחַר
זוּ ^פ או שְׂרָאָה רְאִיָּה בְּכָל יוֹם זֶה אַחַר זֶה הֲרֵי זֶה זָב. לְפִי
שְׁתֵּלָה הַכְּתוּב אֶת הַזָּבָה בְּיָמִים שְׁנַאָמֶר (ויקרא טו-כה)
'כִּי יִזּוּב זֹב דָּמָה יָמִים רַבִּים' וְהַזָּב לֹא תֵלָה אוֹתוֹ
בְּיָמִים :

פ. כסף משנה אחד הרואה שתי ראיות וכו' לפי שתלה הכתוב את הזבה בימים וכו' והזב לא
תלה אותו בימים. רפ"ב דכריתות (דף ח') ופ"ב דב"ק (דף כ"ד) :

עין משפט ו

הרמב"ם הל' טומאת צרעת פ"י ה"ו

מְצוֹת עֲשֵׂה שִׁיְהִיָּה הַמְצָרַע הַמְחַלֵּט מְכֹסֶה רֹאשׁ כָּל יָמֵי
חִלּוּטוֹ * וְעוֹטָה עַל שָׁפֵם כְּאֵבֶל וּפּוֹרֵם בְּגָדָיו וּמוֹדִיעַ
הָעוֹבְרִים עָלָיו שֶׁהוּא טָמֵא שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא יג-מה)
'וְהִצְרוּעַ אֲשֶׁר בּוֹ הִנְגַע' וְגו'. אֶפְלוּ כִּהֵן גָּדוֹל שֶׁנֶּצְטָרַע
פוֹרַע וּפּוֹרֵם שֶׁעֲשֵׂה הַיּוֹחֵה אֶת לֹא תַעֲשֶׂה. וְאָסוּר
בְּשִׂאֵילַת שָׁלוֹם כָּל יָמֵי חִלּוּטוֹ כְּאֵבֶל שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא
יג-מה) 'וְעַל שָׁפֵם יַעֲטֶה' שִׁיְהִיּוּ שְׁפָתָיו דְּבוֹקוֹת. אֶבֶל
קוֹרָא וְשׁוֹנֶה וְדוֹרֵשׁ. וְאָסוּר לְסַפֵּר וּלְכַבֵּס כָּל יָמֵי חִלּוּטוֹ.
וְנוֹהֵג בְּכָל הַדְּבָרִים הָאֵלּוּ אֶפְלוּ בְּשִׁבְתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים.
וְהָרִי הוּא מְתָר בְּרַחֲיָצָה וּבְסִיכָה וּבְנַעֲיִלַת הַסַּנְדֵּל
וּבְתַשְׁמִישׁ הַמָּטָה וְזוֹקֵף אֶת מְטָתוֹ כְּשֶׁאָר הָעַם:

צ. כסף משנה מצות עשה שיהיה המצורע המוחלט מכוסה כל ראשו וכו'. בפרק אלו מגלחין (דף ט"ו) מצורע מהו בעטיפת הראש ת"ש ועל שפם יעטה מכלל שחייב בעטיפת הראש ובת"כ ועל שפם יעטה חופה ראשו כאבל וכן תירגם אונקלוס. ומ"ש פורם בגדיו. מקרא מלא הוא. ומ"ש ומודיע כל העוברים עליו שהוא טמא. בס"פ בהמה המקשה (דף ע"ח) [שבת ס"ז] ובת"כ. ומה שכתב אפילו כ"ג שנצטרע פורע ופורם עד אפילו בשבתות וימים טובים. הכל ראש פרק אלו מגלחין (דף ט"ו). ומ"ש והרי הוא מותר ברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה. שם בעיי ולא איפשיטו ולקולא ואיני יודע למה השמיט שמותר בעשיית מלאכה שגם היא שם בעיא דלא איפשיטא. ומה שכתב שמותר בתשמיש המטה. אע"פ ששם אמרו במצורע אסור בתשמיש המטה בפ"ק דמ"ק (דף ז' ע"ב) אפליגו תנאי אם אסור בתשמיש אף בימי חלוטו ופסק רבינו כמ"ד מותר משום דרבי ור' חייא סברי כוותיה ומתני' דפירקא בתרא דנגעים הכי משמע דקתני בימי ספרו ואסור בתשמיש המטה מכלל דעד השתא היה מותר:

עין משפט ז

הרמב"ם הל' טומאת צרעת פי"א ה"א

טְהַרַת מְצָרַע מְצוֹת עֲשֵׂה ק. וְתַגְלַחְתּוּ כְּשִׁיטְהַר מְצוֹת
 עֲשֵׂה. כִּי־צַד מְטַהְרִין אֶת הַמְצָרַע. מֵבִיא מְזָרֵק שֶׁל חֶרֶשׁ
 חֲדָשׁ וְקַבְלָה הִיא שְׂיֵהִיָּה [חֲדָשׁ] וְנוֹתֵן לְתוֹכוֹ רְבִיעִית
 מִים חַיִּים הָרְאוּיִין לְקַדֵּשׁ אוֹתָן מִי חֲטָאֵת. וְשִׁעוֹר זֶה

ק. כסף משנה טהרת מצורע מצות עשה וכו'. בפ"ד שנינו שלשה מגלחין ותגלחתן מצוה
 הגזיר והמצורע והלויים ובס' המצות כתב רבינו טעם למה מנה טהרת המצורע בפני
 עצמה והבאת קרבנות מצוה בפני עצמה והוא כי כוונת ותכלית התגלחת ליטהר מלטמא
 בשרץ ואז לא יהיה רק מחוסר כפורים ותכלית הקרבנות להשלים כפרתו ונמצא שאין
 התגלחת נקשרת עם הקרבנות: כיצד מטהרים את המצורע וכו'. ריש פרק י"ד דנגעים. ומה
 שכתב וקבלה היא שיהיה של חרס, כך כתוב בספרי רבינו והוא ט"ס שבפירוש כתוב בתורה
 כלי חרס וכך צריך להגיה וקבלה היא שיהיה חדש וכך נמצא בספר כתיבת יד. וכתב הר"י
 קורקוס שטעם רבינו שכתב שהיא קבלה משום דהיינו מאי דדרשינן בפרק ב' דסוטה אל
 כלי חרס על מים חיים מה מים חיים שלא נעשה בהם מלאכה אף כלי ולפי שדרשא זו
 אינה מוכרחת כתב שקבלה היתה בידם פי' וקרא כעין אסמכתא עכ"ל: ומה שכתב ושיעור
 זה מדברי סופרים. בתורת כהנים ובפ"ב דסוטה (דף י"ז ע"ב) מים שדם הצפור ניכר בהם
 ושיערו חכמים רביעית: ומה שכתב לשם טהרת צרעת. בת"כ ולקח למטהר לשם מטהר בין
 איש בין אשה בין קטן מכאן אמרו לקח לאיש כשירות לאשה כשירות לאיש לבית
 כשר למצורע למצורע כשר לבית. ומ"ש ושחט את הברורה שבשתייהן. בת"כ ושחט את
 האחת הברורה שבשתייהן. ומ"ש ומצוה עד שיהא הדם ניכר במים. יתבאר בסמוך. ומ"ש
 וחופר וקובר וכו' בפניו. פי"ד. ומ"ש ודבר זה קבלה מפי השמועה. ומ"ש ונטל עץ ארז ומצותו
 שיהיה אורכו אמה ועביו כרביע כרע מכרעי המטה. בפרק י"ד דנגעים. ומ"ש ואזוב שאין לו
 שם לווי כמו שביארנו. בפרק י"א דהלכות פרה אדומה. ומ"ש אין פחות מטפח. בפרק המפלת
 דף כ"ו. ומ"ש ושני תולעת משקלו שקל. פ' טרף בקלפי (דף מ"ב). ומ"ש ואם טעמו פסלו.
 בת"כ. ומ"ש וכל השיעורים הלכה. בריש עירובין (דף ד'). ומ"ש ולוקח עם שלשתן הצפור
 החיה. כך היא הגירסא. ומ"ש וארבעה מינין אלו מעכבין זה את זה. משנה בפ"ג דמנחות (דף
 כ"ז). ומ"ש ועץ ארץ ואזוב שנתקלפו פסולים. פ' היה מביא (דף ס"ו). ומ"ש וכורך האזוב עם
 הארז וכו' עד ומשלח את הצפור. בפרק י"ד דנגעים ומקיף פירושו וסומך ובתורת כהנים
 למדו שאינו אוגד אותה עמהם מדכתיב את הצפור החיה יקח אותה מלמד שמפרישה
 לעצמה: כיצד משלחה וכו'. גם זה שם ובפ"ב דקידושין ובתורת כהנים תניא לא יעמוד
 ביפו וישלחנה לים ולא יעמוד בגבת וישלחנה למדבר ולא יעמוד בגבת וישלחנה כלפי
 לעיר: שלחה וחזרה חוזר ומשלחה. תוספתא פרק ח' דנגעים ומייתי לה בפ"ב דקידושין:
 כיצד מגלחו מעביר תער על כל בשרו וכו' עד ולמעט שיער שבתוך החוטם. בפ"ב דסוטה עלה
 י"ו ות"כ ופסק כר"ע מחבירו ונתן רבינו טעם לשיעור החוטם לפי שאינו נראה: וכתב
 הראב"ד א"א והלא ריבה שיער של בית הסתרים וכו'. וטעם רבינו דכיון דריבה ומיעט
 מוקמינן ריבויא לבית השחי שאם יגביה זרועו יהא נראה ומוקמינן מיעוטא לשיער החוטם
 שאינו נראה כלל. ומ"ש ואחר כך מכבס בגדיו וטובל וכו'. בפרק י"ד דנגעים. ומ"ש ומלטמא
 משכב ומושב. בת"כ. ומ"ש והמצורעת מותרת בתשמיש המטה. ברפ"ב דכריתות (דף ח') ויליף
 לה מדכתיב וישב מחוץ לאהל ולא מחוץ לאהלה:

מְדַבְּרֵי סוּפְרִים. וּמְבִיא שְׁתֵּי צִפְרִים דְּרוּר טְהוּרוֹת לְשֵׁם
טְהוּרָת צָרַעַת שְׁנֵאמַר (ויקרא יד-ד) 'וְלָקַח לַמַּטְהָר'.
וְשׁוּחַט אֶת הַבְּרוּרָה שֶׁבְשִׁתִּיהֶן עַל הַמַּיִם שֶׁבְּכָלִי חָרַס
וּמְמַצֶּה עַד שִׁיְהִיָּה הַדָּם נֶכֶר בַּמַּיִם. וְחוֹפֵר וְקוֹבֵר הַצָּפוֹר
הַשְּׁחוּטָה בְּפָנָיו. וְדָבָר זֶה קִבְּלָה מִפִּי הַשְּׁמוּעָה. וְנוֹטֵל
עֵץ אָרְז וּמְצַוְתוֹ שִׁיְהִיָּה אָרְכוֹ אִמָּה וְעָבִיו כְּרַבִּיעַ כְּרַע
מִכְרַעֵי הַמַּטָּה. וְאֵזוֹב שְׂאִין לוֹ שֵׁם לוֹוִי כָמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ.
אֵין פְּחוֹת מִטַּפַּח. וְשְׁנֵי תוֹלַעַת מְשַׁקְלוֹ שֶׁקֶל. וְאִם טַעְמוֹ
פָּסְלוֹ כְּצַבִּיעַת הַתְּכֵלֶת. וְכָל הַשְּׁעוּרִים הֶלְכָה. וְלוֹקַח עִם
שְׁלֹשָׁתָן הַצָּפוֹר הַחִיָּה. וְאַרְבָּעָה מִיָּנִין אֵלָיו מְעַכְבִּין זֶה
אֶת זֶה. וְעֵץ אָרְז וְאֵזוֹב שְׁנֵתְקַלְפוֹ פְּסוּלִין. וְכוּרֵךְ הָאֵזוֹב
עִם הָאָרְז בְּלִשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית וּמְקִיף לָהֶן רָאשֵׁי אֲגַפִּיִּים
וְרֹאשׁ הַזָּנָב שֶׁל צָפוֹר הַחִיָּה. וְטוֹבֵל אַרְבַּעַתָּן בַּמַּיִם
שֶׁבְּכָלִי וּבָדָם שֶׁעָלִיָּהֶן. וּמִזֶּה שֶׁבַע פְּעָמִים עַל אַחַר יָדוֹ
שֶׁל מְצַרַע וּמְשַׁלַּח אֶת הַצָּפוֹר. וּכְיֵצֵד מְשַׁלַּחָה. עוֹמֵד
בְּעִיר וְזוֹרְקָה חוּץ לַחוּמָה. וְאֵינּוּ הוֹפֵךְ פָּנָיו לֹא לַיָּם וְלֹא
לָעִיר וְלֹא לַמַּדְבָּר. שְׁנֵאמַר (ויקרא יד-נג) 'מִחוּץ לָעִיר
אֶל פְּנֵי הַשָּׂדֶה'. שְׁלַחָה וְחִזְרָה חוּזֵר וּמְשַׁלַּחָה אֶפְלוֹ מֵאָה
פְּעָמִים. וְאַחַר כֵּן מְגַלַּח הַכֹּהֵן אֶת הַמְצַרַע. כִּיֵּצֵד מְגַלַּחוֹ.
מְעַבִּיר תַּעַר עַל כָּל בְּשָׂרוֹ הַנִּרְאָה אֶפְלוֹ בֵּית הַשְּׁחִי וּבֵית
הָעֵרוֹה שֶׁעַר שֶׁעַל כָּל הַגּוֹף עַד שִׁיעָשָׂה כְּדִלְעַת שְׁנֵאמַר
(ויקרא יד-ח) 'אֶת כָּל שְׂעָרוֹ'. אִם כֵּן לָמָּה נֶאמַר (ויקרא

יד-ט) 'ראשו' (ויקרא יד-ט) 'וזקנו' (ויקרא יד-ט) 'וגבות
 עיניו' לרבות כל פיוצא בהן ולמעט שער שבתוף
 החטם לפי שאינו נראה. ואחר כך מכבס בגדיו וטובל
 ויטהר מלטמא בביאה ומלטמא משכב ומושב. ויפנס
 לפנים מן החומה ומונה שבעת ימים ואסור בהן
 בתשמיש המטה שנאמר (ויקרא יד-ח) 'מחוץ לאהל'
 מלמד שאסור בתשמיש המטה. והמצרעת מתרת
 בתשמיש המטה:

עין משפט זז

הרמב"ם הל' טומאת צרעת פי"ה"ח

המצרעת אינה פורעת ואינה פורמת^ר ולא עוטה על
 שפם אבל יושבת היא מחוץ לעיר ומודיעה לאחרים
 שהיא טמאה. ולא המצרעים בלבד אלא כל המטמאים
 את האדם חייבין להודיע לכל שהן טמאין כדי שיפרשו
 מהן שנאמר (ויקרא יג-מה) 'וטמא טמא יקרא', הטמא
 מודיע שהוא טמא:

עין משפט ט

הרמב"ם הל' טומאת צרעת פי"א ה"א

עיינ לעיל עין משפט ז

^ר. כסף משנה המצורעת אינה פורעת ואינה פורמת. משנה ס"ג דסוטה (דף כ"ג) ויליף לה
 בגמרא מקראי. ומה שכתב ולא עוטה על שפם, משום דכיון דאינה פורעת ופורמת ממילא
 דאינה עוטה על שפם דתרווייהו בחד קרא נינהו: ולא המצרעים בלבד וכו'. בתורת כהנים:

עין משפט י

הרמב"ם הל' טומאת צרעת פ"א ה"ז

שְׁעוֹר כָּל נִגְעֵי צָרַעַת שׁ בֵּין צָרַעַת אָדָם בֵּין צָרַעַת בְּגָדִים
בְּגָרִים הַקֶּלֶקֶי שֶׁהוּא מְרַבֵּעַ. וְהוּא מְקוֹם מְרַבֵּעַ מֵעוֹר
הַבָּשָׂר כְּדִי צְמִיחַת שְׁלֵשִׁים וְשֵׁשׁ שְׁעָרוֹת שֵׁשׁ שְׁעָרוֹת
אָרְךָ וְשֵׁשׁ שְׁעָרוֹת רֹחַב. וְכָל הַפְּחוֹת מְזֵה אֵינוֹ נִגְעַ
צָרַעַת :

עין משפט כ.ל.

הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"א ה"ב

גֵּר שָׂמַל וְטָבֵל תּוֹעֵדִין לֹא הֵבִיא קָרְבָּנוֹ. אִף עַל פִּי שֶׁהוּא
אָסוּר לֶאֱכֹל בְּקִדְשִׁים עַד שְׂיָבִיא קָרְבָּנוֹ אֵינוֹ מִמְחֻסְרֵי
כִּפּוּרָה. שֶׁקָּרְבָּנוֹ עֲפָבוּ לְהִיּוֹת גֵּר גָּמוּר וְלְהִיּוֹת כְּכֹל כְּשָׂרֵי
יִשְׂרָאֵל וּמִפְּנֵי זֶה אֵינוֹ אוֹכֵל בְּקִדְשִׁים שֶׁעֲדִין לֹא נַעֲשֶׂה
כְּכָשָׂרֵי יִשְׂרָאֵל. וְכִיּוֹן שְׂיָבִיא קָרְבָּנוֹ וַיַּעֲשֶׂה יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁר
אוֹכֵל בְּקִדְשִׁים. הֵבִיא פְּרֻדָּה אַחַת בְּשַׁחֲרִית אוֹכֵל
בְּקִדְשִׁים לְעָרֵב וַיָּבִיא פְּרֻדָּה שְׁנִיָּה. שֶׁקָּרְבָּנוֹ שֶׁל גֵּר עוֹלֵת
בְּהֵמָה אוֹ שְׁנֵי בָּנֵי יוֹנָה אוֹ שְׁתֵּי תוֹרִים וְשְׁנֵי הֶן עוֹלָה.
כְּמוֹ שֶׁבְּאֲרָנוֹ בְּמַעֲשֵׂה הַקָּרְבָּנוֹת :

ש. כסף משנה שיעור כל נגעי צרעת וכו'. ברפ"ו דנגעים גופה של בהרת כגריס הקילקי מרובע מקום הגריס ט' עדשות מקום עדשה ארבע שערות נמצאו ל"ו שערות ופירש שם רבינו שכאשר היה הנגע מרובע יהיה צמיחת ל"ו שערות והוא כגריס הקילקי לפי שרחבו ו' באורך ו' ויהיה ג"כ באורך ג' עדשים ברוחב ג' עדשים לפי שהעדשה ארכה צמיחת שתי שערות ורחבה צמיחת שתי שערות:

ת. כסף משנה גר שמל וטבל וכו'. שם. ומ"ש הביא פרידה אחת בשחרית וכו'. ברייתא שם. ומ"ש שקרבנו של גר עולת בהמה או שני בני יונה וכו'. גם זה ברייתא שם: